

Chcete-li najít Třešňovou uličku, stačí vám, když se zeptáte strážníka na křižovatce. Pošoupne si přilbu trošku na stranu, poškrábe se zamýšleně na hlavě a pak ukáže velikánským prstem v bílé rukavici a řekne: „Nejdřív zahnete doprava, pak doleva, potom zase doprava a jste tam. Na shledanou.“

A půjdete-li, jak vám řekl, určitě se dostanete právě doprostřed Třešňové uličky, kde na jedné straně stojí domy, na druhé leží park a uprostřed se natřásá řada třešňových stromů.

Hledáte-li číslo sedmnáct – a vy ho samozřejmě hledat budete, poněvadž tahle knížka je celá o domě číslo sedmnáct –, pak ho brzo najdete. Jednak je to ten nejmenší domeček v uličce. A pak je tu jediný, co je takhle oprýskaný a potřebuje nátěr. Ale jeho majitel pan Banks řekl paní

Banksové, že může mít buď pěkný pohodlný dům v bezvadném stavu, anebo čtyři děti. Ale že nemůže mít obojí, protože on, pan Banks, na to nemá.

Paní Banksová o tom zauvažovala a došla k závěru, že chce mít radši Janu, ta je nejstarší, Michala, který je hned po ní, a dvojčátka Jeníčka a Barborku, která přišla na svět poslední. Když se takhle dohodli, nastěhovala se Banksova rodina do čísla sedmnáct; s nimi sem přišla paní Brilllová, která jim vaří, Helena, která prostírá, a Robert, který stříhá trávník, leští nože a čistí boty, a jak pan Banks říká, „utrácí svůj čas a moje peníze“.

A pak tu s nimi samozřejmě byla chůva Kačka, ale ta si opravdu nezaslouží, aby se o ní v téhle knížce vůbec mluvilo, protože v té době, o které já vyprávím, právě z čísla sedmnáct odešla.

„Nedala ani výpověď a nic mi neřekla. A co já teď budu dělat?“ hubovala paní Banksová.

„Dej si inzerát, má milá,“ řekl pan Banks, který si právě obouval boty. „Škoda že neodešel bez výpovědi taky Robert, protože mi zase vyleštil jen jednu botu a na druhou ani nesáhl. Budu vypadat jako šašek.“

„Na tom vůbec nezáleží,“ řekla paní Banksová. „Ještě jsi mi neřekl, co mám dělat s tou Kačkou.“

„Jak s ní můžeš něco dělat, když zmizela,“ odpověděl pan Banks. „Ale já být na tvém místě, tak bych někoho poslal do Ranního zpravodaje, aby tam dal oznámení, že Jana, Michal, Jeníček a Barborka Banksovi (a samozřejmě jejich matka) hledají tu nejlepší chuť za ten nejnižší plat k nástupu okamžitě. Pak bych čekal a koukal, jak se chuť před našimi vraty staví do fronty, a měl bych na ně zlost, že brzdí dopravu, protože budu muset dát strážníkovi na pivo, když měl s nimi práci navíc. A teď už musím jít. Br, to je psí zima. Odkudpak fouká vítr?“

S těmi slovy pan Banks vystrčil hlavu z okna a podíval se ulicí dolů k domu na rohu, kde bydlel admirál Bum. Byl to největší dům v uličce a ulička byla na něj velice pyšná, protože byl vystavěn úplně jako loď. Na zahradě stál stožár a na střeše byla pozlacená korouhvička v podobě dalekohledu.

„Ha!“ řekl pan Banks a rychle vtáhl hlavu dovnitř. „Admirálův dalekohled ukazuje východní vítr. Hned jsem si to myslel. Jsem celý zmrzlý. To abych si vzal dva zimníky.“ A roztržitě políbil manželku na nos, zamával na děti a odešel do City.

City neboli Staré Město je čtvrť ve středu Londýna. Tam chodil pan Banks každý den – samozřejmě kromě nedělí

a státních svátků. Sedával ve velikém křesle za velikým psacím stolem a dělal peníze. Celý den pracoval, vystřihoval penny, šilinky, půlkoruny a třípenny. Nosil je domů v malé černé aktovce. Občas jich pár dal Janě a Michalovi do kapsičky, a když na rozdávání neměl, říkal: „Banka je na mizině,“ a oni věděli, že ten den moc peněz nenadělal.

Tak tedy pan Banks odešel s černou aktovkou a paní Banksová šla do salónu. Seděla tam celý den a psala dopisy do novin a prosila je, aby jí honem poslali nějakou chůvu, že to od nich očekává; a nahoře v dětském pokoji se Jana a Michal dívali z okna a byli zvědaví, kdo přijde. Měli radost, že Kačka odešla, protože ji nikdy neměli rádi. Byla stará a tlustá a byl z ní cítit česnek. Každá bude lepší než Kačka, myslili si, a možná o mnoho lepší.

Když odpolední slunce začalo mizet za stromy v parku, paní Brillová s Helenou jim přinesly večeři a vykouपालy dvojčátka. A po večeři se Jana a Michal posadili k oknu, vyhlíželi pana Bankse, až se bude vracet domů, a naslouchali, jak východní vítr fouká do holých větví třešňových stromů v ulici. Stromy se ohýbaly a kroutily a ve večerním šeru to vypadalo, jako by se zbláznily a v šíleném reji si rvaly kořeny z půdy.

„Už je tu!“ vykřikl Michal a ukázal na postavu bouhající silně na vrata. Jana nakoukla do houstnoucí tmy.

„To není taťka,“ řekla. „To je někdo jiný.“

Postava poskakovala a ohýbala se pod náporem větru, pak vzala za kliku u vrátek a děti uviděly, že je to žena, která si jednou rukou přidrží klobouk na hlavě a v druhé nese brašnu. Jak se tak na ni Jana s Michalem dívali, uviděli podivnou věc. Jakmile se postava octla mezi vrátky, zdálo se, že ji vítr nadzdvihl a odnesl k domu. Vypadalo to, jako by ji byl nejdřív zanesl ke vrátkům, počkal, až je otevře, a pak ji zvedl do výše a odfoukl ji s brašnou a se vším ostatním k domovním dveřím. Děti uslyšely hroznou ránu, a jak žena dopadla na zem, zatřásl se celý dům.

„To je ale legrační! Nikdy jsem nic takového neviděl,“ řekl Michal.

„Pojďme se podívat, kdo to je!“ řekla Jana, popadla Michala za ruku, odtáhla ho od okna a vlekla ho z pokoje ven ke schodům na chodbě. Odtamtud vždycky dobře viděli, co se dělo v hale. Za chvíli spatřili maminku s návštěvnicí vycházet ze salónu. Jana a Michal viděli, že nově příchozí má lesklé černé vlasy. „Zrovna jako holandská dřevěná panenka,“ zašeptala Jana. Taký si všimli, že je hubená, má velké nohy a ruce a malé pronikavé oči.

„Uvidíte, že jsou to moc hodné děti,“ říkala paní Banksová. Michal dloubl Janu loktem do žeber.

„A není s nimi žádná velká práce,“ pokračovala paní Banksová nejistě, jako by sama doopravdy nevěřila tomu, co říká. Slyšeli, jak si návštěvnice odfrkla, jako by tomu nevěřila taky.

„A teď bych ráda viděla vaše doporučení...“ pokračovala paní Banksová.

„Já zásadně žádné doporučení nepředkládám,“ prohlásila rázně návštěvnice. Paní Banksová na ni zůstala koukat.

„Ale to je přece zvykem,“ namítla, „vždycky se to tak dělá.“

„To je podle mého názoru velice staromódní způsob,“ slyšely děti odpovídat přísný hlas. „Velice staromódní. Zcela nmoderní, abych tak řekla.“

A jestli paní Banksová neměla něco ráda, pak to bylo to, aby byla pokládána za staromódní. To prostě nesnesla. Proto rychle řekla: „Tak tedy dobře. Nebudeme se tím zdržovat. Já jsem se samozřejmě jen zeptala, pro případ, že vy – ehm – byste to požadovala. Dětský pokoj je nahoře...“ A vedla návštěvnici ke schodišti a celou tu dobu bez ustání hovořila. A protože paní Banksová v jednom kuse vykládala, nevšimla si, co se děje za ní, ale Jana a Michal nahoře na schodišti moc dobře viděli podivnou věc, kterou návštěvnice teď udělala.

Vystoupila sice za paní Banksovou nahoru, ale ne normálním způsobem. S velkou brašnou v ruce vyjela půvabně po zábradlí nahoru a byla tam zároveň s paní Banksovou. Takovouhle věc ještě nikdo nedokázal, to Jana a Michal věděli. Dolů po zábradlí sami často sjeli, ale nahoru – to nikdy! Zvědavě si prohlíželi podivnou neznámou.

„Tak tedy máme všechno ujednáno,“ ulehčeně vydechla matka dětí.

„Ujednáno, na tak dlouho, dokud já budu spokojená,“ řekla žena a utřela si nos velkým červenobílým kapesníkem.

„Ale, děti, copak tu děláte?“ zvolala paní Banksová, když si jich najednou všimla. „Tohle je vaše nová chůva, Mary Poppinsová. Jano a Michale, pěkně pozdravte! A tady,“ ukázala rukou na dětičky v postýlkách, „tady máte naše dvojčátka.“

Mary Poppinsová si děti pomalu prohlížela, jedno po druhém, jako by se rozhodovala, jestli se jí zamlouvají, nebo ne.

„Líbíme se vám?“ zeptal se Michal.

„Michale, nebuď prostořeký,“ napomenula ho matka.

Mary Poppinsová si všechny čtyři děti dál pátravě prohlížela, pak si dlouze a hlasitě odfrkla, což zřejmě znamenalo, že se v duchu rozhodla, a řekla: „To místo беру.“

„Zrovna jako by nám dělala milost,“ vykládala později paní Banksová manželovi.

„Možná že nám ji dělá,“ řekl pan Banks, vystrčil na okamžik nos skrytý za novinami a zase ho rychle schoval.

Když matka odešla, Jana a Michal krůček po krůčku došli k Mary Poppinsově, která tam se založenýma rukama pořád ještě stála jako sloup.

„Jak jste sem přišla?“ zeptala se Jana.
„Vypadalo to, jako by vás přinesl vítr.“

„To taky přinesl,“ odpověděla krátce Mary Poppinsová a začala si rozvazovat silnou šálu, kterou měla kolem krku, pak si sundala klobouk a pověsila ho na sloupek jedné postele.

Nezdálo se, že by Mary Poppinsová chtěla ještě něco říct – a tak Jana zůstala zticha. Když se však Mary Poppinsová sehnula a začala otvírat brašnu, Michal se už neudržel.

„Co je to za divnou tašku!“ řekl a ohmatával ji prsty.
„Koberce,“ odpověděla Mary Poppinsová a strčila klíč do zámku.

„To v ní nosíte koberce?“
„Ne. Je z koberce.“

„Aha,“ přisvědčil Michal. „Už rozumím.“ Ale moc nerozuměl.

Zatím Mary Poppinsová brašnu otevřela a Jana a Michal byli ohromně překvapeni, když viděli, že je úplně prázdná.

„Jéje, vždyť v ní nic nemáte!“ podivila se Jana.

„Jak to, že nic?“ zeptala se Mary Poppinsová. Narovнала se teď a vypadala uraženě. „Říkala jsi, že v ní nic není?“

A po těch slovech vytáhla z brašny naškrobenou bílou zástěru a uvázala si ji kolem pasu. Pak vybalila velký kus voňavého mýdla, kartáček na zuby, balíček vlásenek, lahvičku voňavky, malou skládací židličku a krabičku pastilek proti bolení v krku.

Jana s Michalem kulili oči.

„Ale já viděl,“ šeptal Michal, „určitě jsem viděl, že je prázdná.“

„Bud' zticha!“ napomenula ho Jana. Mary Poppinsová právě vytahovala velkou láhev s cedulkou: Jednu lžičku před spaním.

K hrdlu láhve byla přivázána lžička a Mary Poppinsová do ní nalila tmavočervenou tekutinu.

„To je vaše medicína?“ zeptal se s velkým zájmem Michal.

„Ne, vaše,“ odpověděla Mary Poppinsová a podržela mu lžičku u pusy. Michal se lekl. Nakrčil nos a začal se bránit.

„Já to nechci. Já to nepotřebuju. Já si to nevezmu.“

Ale Mary Poppinsová na něj upřela oči a Michal náhle

zjistil, že není možné dívat se jí do očí a neposlechnout. Bylo v ní něco neobyčejného a zvláštního – nahánělo to strach a zároveň to bylo hrozně vzrušující. Lžička se přiblížila. Michal zadržel dech, zavřel oči a polkl. V ústech se mu rozlila lahodná chuť. Otáčel v ní jazykem, pak polkl a na tváři se mu rozprostřel blažený úsměv.

„Jahodová zmrzlina,“ řekl nadšeně. „Ještě, ještě, ještě!“

Ale Mary Poppinsová se tvářila právě tak přísně jako předtím a nalévala teď Janě. Po lžičce se teď rozlila stříbrnozelenožlutá medicína. Jana ji ochutnala.

„Citrónový likér,“ prohlásila a přejela si jazykem mlsně rty. Ale když viděla, že Mary Poppinsová jde s lahví k dvojčátkům, vrhla se k ní.

„Prosím vás, to ne. Jsou ještě malinké.

Bolelo by je břicho. Prosím vás!“

Ale Mary Poppinsová na to nedbala, vrhla na Janu přísný varovný pohled a přistrčila Jeníčkově lžičku k puse. Chtivě srkal a podle několika kapek, které mu ukáply na slintáček, Jana a Michal viděli, že tentokrát je na lžičce mléko. Pak dostala Barborka a ta mlaskala a dvakrát olízla lžičku.

Mary Poppinsová pak nalila další lžičku sobě a s velkou vážností ji spolkla.

„Rumový punč,“ řekla, olízla se a zazátkovala láhev.